

Zondagsschoolboekje

Titel: Ruth of het Zelfopfferende arme Meisje

Auteur: J.H. van Linschoten

Illustrator:

Uitgever: H.A. Berends, Harderwijk

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1878

RUTH OF HET ZELFOPOFFERENDE ARME MEISJE.

Wat zij aan een van de mijnen gedaan hebt,
dat hebt zij Mij gedaan.

MATTH. 25 : 40.

De zware klokken van een grooten toren in eene oude stad sloegen negen uur. 't Was een heldere Septembermorgen, en de nauwe straat, waarin de oude kerk stond, was gevuld met eene blijde schaar jongens en meisjes. Zij liepen, tierden, draafden en haastten zich allen naar de groote schooldeur, ten einde hunne plaatsen in de verschillende klassen in te nemen. Toen de vroolijke kinderen ademloos het schoolvertrek kwamen binnenstormen, was er al een klein meisje in. Zij zat op hare plaats aan de bank en hield haar boek in de hand. Zij heette Ruth en was altijd in de school te vinden, voordat de klok begon te spelen. Eenigen van de andere kinderen woonden veel dichterbij de school

2

dan de kleine Ruth, maar hoewel zij zoo gauw niet loopen kon, was zij nochtans de eerste van allen. Zwakte uit gebrek aan goed voedsel kenmerkte haar voorkomen. Dit evenwel belette haar niet haar best te doen; want tegen den beste aan leerde zij van buiten, vooral de woorden des Bijbels. Haar eigen vader had zij verloren, en haar stiefvader bekreunde zich weinig om haar, ook niet om hare kleine zuster, noch om zijne vrouw, hare moeder. Honger noch iets anders hield Ruth uit de school. Zij ging er zoo gaarne heen, omdat zij daar van den Heiland hoorde, die kinderen tot zich riep en hun 't Koninkrijk der hemelen beloofde.

Ook dezen morgen had zij geen ontbijt genuttigd, toch klaagde zij niet. Zij had bij haar opstaan tot God gebeden, en daarna had hare moeder haar aangekleed. „Vaarwel, lieve moeder!” zeide de kleine Ruth, en terwijl zij de deur van het arme kamertje sloot, ging zij de lange donkere trap af, die naar hare woning leidde. Midden op de trap hoorde zij plotseling een zacht gesteun als van een kind, dat pijn leed. Zij luisterde en hoorde 't weder. Ook zag zij nu de deur beneden aan de trap half openstaan. Ruth had vernomen, dat eene arme weduwe met haar ziek kind dit vertrek bewoonde. Vandaar dat zij, toen het gekreun weder haar oor bereikte, in de kamer keek en

het kind der weduwe op een schamel bed zag liggen.

„Zijt gij ziek?” vroegde Ruth.

„Ja, ik heb veel pijn, en ik heb niemand, die bij mij is.”

„Komt uwe moeder dan niet?”

„Neen, moeder is uit werken en komt eerst van avond thuis! Ach, kondet gij maar bij mij blijven!”

„Ik moet naar school,” sprak Ruth, „maar als ik terugkom, zal ik moeder vragen of ik wat bij u mag blijven!”

„O ja, dat is goed, haast u dan, want ik ben niet gaarne alleen.”

De kleine Ruth spoedde zich nu, hoe moeilijk haar 't hardloopen viel, naar school. De heerlijke Septemberzon bescheen haar met hare warme stralen, en zij dacht aan de dame, die dezen dag de school bezoeken zou. De klok begon haar vroolijk gelui, en de kleine Ruth bereikte nog de schooldeur vóór den laatsten klokslag. Tegen elf uren kwam mejuffrouw Wilson, die dikwijls de school bezocht, en nam de kleine klasse bij zich. Naar gewoonte haalde Ruth de Bijbeltjes uit de kast en nam verheugd hare plaats naast de dame in. Toen deze weer heenging, zag zij het meisje glimlachend aan en zeide: „gij hebt vandaag goed geantwoord!” en Ruth keek naar de juffrouw, terwijl

hare bleeke koontjes zich kleurden. Maar mejuffrouw Wilson had die bleekheid al opgemerkt en begrepen, dat het hare lieveling aan voedsel ontbrak.

Om 12 uur ging Ruth naar huis, maar kon nog niet bij het zieke meisje komen, voor zij hare moeder om verlof gevraagd had. Zij gluurde daarom maar even naar binnen bij het naarbovengaan, om haar toe te roepen, dat zij gauw komen zou. Toen 't arme kind haar zag, riep het: „o Hoe blijde ben ik, dat gij er weer zijt; hoelang zijt gij in de school gebleven! Ach! hoezeer verlang ik naar wat spijs! Ik kan dit brood, dat moeder mij gegeven heeft, niet eten: het is zoo hard. 't Doet mij zeer, als ik er een stukje van wil afbijten.”

„Ik heb vandaag ook nog niets gegeten,” zeide de kleine Ruth.

„Zeg mij,” riep het zieke kind, „wat doet gij dan, als gij niets hebt te eten?”

„Ik zeg het aan Jezus,” zeide de kleine Ruth.

„Aan wien zegt gij het?”

„Aan Jezus,” was 't wederantwoord.

„Wie is dat?” vroegde het arme kind.

„Hoe, weet gij niet, wie Jezus is?” sprak Ruth, „ik dacht, dat iedereen dat wist, behalve de heidenen. — Het is onze Heiland.”

„Geeft Hij u dan ook iets te eten?”

„o Gewis, Hij zendt ons dikwijls eten, als moeder niets meer heeft. Maar nu moet ik weg, want anders krijg ik brommen.”

„Vraag haar toch, of gij bij mij blijven moogt?”

„Ja,” antwoordde de kleine en ging de lange trap op naar 't vertrek harer moeder.

Toen Ruth binnentrad, zag zij op de tafel een pot met kokende soep staan. „Moeder, is dat voor ons?” vroegde zij.

„Jawel, mejuffrouw Wilson heeft dat zooeven gebracht.”

Ruth had mejuffrouw Wilson niet gezegd; dat zij dien dag niets te eten hadden, zij wist daarom, toen zij den pot met kokende soep zag, dat de Heer het de goede juffrouw in 't hart gegeven had het behoeftige gezin te helpen. — 't Kleine broertje lag in 't bed te slapen; maar Marie, Ruth's jongere zuster, stond aan tafel te weenen en verlangde naar de soep. Toen nam de moeder een schoteltje en vulde het voor Marie. Er was vleesch, rijst en aardappelen in. De kleine Marie hield dadelijk op met schreien, toen zij den lepel aan haar mond bracht. Ook Ruth, die geduldig bij de tafel stond, ontving een bordje vol. Zij wachtte zonder een woord te spreken.

„Waarop wacht gij toch?” vroegde hare moeder, „ik heb niets meer voor u.”

„Ach, moeder, het kind der weduwe ligt te bed, en klaagt over veel pijn; hare moeder is uit schoonmaken, en zij wenscht mij een beetje bij zich te hebben.”

„Arm kind,” zeide de moeder, „goed! eet eerst, en dan moogt gij een beetje naar beneden gaan, als gij wilt.”

„Zij heeft niets te eten, moeder, dan een stuk hard brood, en zij zegt, dat zij het niet doorbijten kan zonder zich erg zeer te doen.”

„Dan wilt gij haar zeker wat van uwe soep geven, niet waar? Geef mij een grooter bordje.” De moeder vulde het en gaf het aan Ruth. „Pas op, dat gij bij het naar benedengaan niets stort!” zeide de moeder, en Ruth, het bord met beide handen vasthoudende, ging langzaam en voorzichtig de trappen af. Hoe gelukkig was zij! In hare handen hield zij de spijs, daar zij zooveel van hield, en het arme zieke kind, dat heel alleen was, zou die met haar deelen en ook gelukkig zijn. Eidelijk kwam zij aan de deur, deed haar open met de woorden, „kijk ereis! mejuffrouw Wilson heeft ons deze lekkere soep gestuurd, en moeder heeft mij wat voor u medegegeven.”

„o Hoe lief! wat ben ik in mijn schik!” zeide het arme kind.

„Hebt gij ook een bordje?” vroegde Ruth.

„Ja, daar in de kast is er een, en ook een lepel,” was 't antwoord.

Ruth vond een rood schoteltje en een lepel; zij brokkelde er 't droge brood van 't arme kind in en goot er toen de warme soep over. Vervolgens vouwde zij de handen, vraagde om een zegen, en daarop begonnen zij te eten. De warme spijs bracht weer de kleur op de bleeke wangen van de kleine Ruth en deed 't arme, vermoeide en zieke kind goed. „Wat zijt gij toch goed voor mij,” zeide zij tot Ruth. „Ik ben nu veel beter; ik geloof, dat ik wel wat slapen kan.”

Ruth zette 't bord schoongemaakt weder in de kast; onderwijl was de zieke kleine ingesluimerd, en Ruth ging zachtjes naar hare moeder.

Een of twee dagen later, toen Ruth van school naar huis ging, ontmoette zij de moeder van 't zieke kind. Zij hield Ruth staande en zeide tot haar: „Louise heeft mij gezegd, hoe goed gij voor haar geweest zijt. God zal u daarvoor zegenen!” Zij verlangt telkens naar u, het zou mij zeer aangenaam zijn, als gij iederen dag eenige oogenblikken bij haar kondet komen, om haar gerust te stellen en wat op te vroolijken.”

't Schoone lied zoo gevoelvol gezongen deed den kleinen jongen indommelen en maakte diepen indruk op het zieke kind.

„Is die Jezus, van Wien gij zingt, dezelfde, aan Wien gij eten vraagt?” vroegde het arme kind.

„Ja,” antwoordde Ruth, „dezelfde Jezus, onze Heiland. Ik kan nog een versje van den goeden Jezus; wil ik dat ook eens voorzingen?”

„o Heel gaarne!” sprak 't arme lieve kind, en Ruth zong:

Wie sprak: „Brenge Mij de kindren,
En wordt aan hen gelijk,
Laat niemand hen verhindren,
Want hun is 't Koninkrijk;”

Wie breekt der zonden kluister,
En gerdt ons aan ten strijd;
Wie schept het licht uit 't duister
In 't land der donkerheid;

Wie troostte vele harten,
Schonk vrede in hun gemoed;
Wie was een man van smarten;
Wie kocht ons met zijn bloed;

Wie is weer van de dooden
Verrezen, opgestaan;
Wie redt uit alle nooden,
En blijft ons gadeslaan?

Ruth's moeder stond haar dan nog dienzelfden dag toe met haar broertje naar beneden te gaan, en in het vertrek van 't zieke kind tegelijk op hem te passen. 't Arme wicht lag op eene schamele matras met een gescheurd stuk tapijt toegedekt. Ruth liep op en neder, om den kleinen jongen in slaap te sussen. Zij wiegelde hem op hare armen, doch het hielp niets. Eindelijk hief zij een van de schoolliedjes aan, waarvan zij er verscheidene uit het hoofd kende:

Jezus, 'k zal U nedrig volgen,
Waar uw hand mij henenleidt,
'k Weet toch, uwe hand is liefde,
En uw weg is zaligheid.

Moet ik door woestijnen dolen,
Met U gaat het alles goed;
'k Vind zelfs in de dorste streken
Bij mijn Jezus overvloed.

'k Ben een vreemdling, lieve Heiland,
Maar ziedaar mijn hart en hand,
Leid mij naar uw welbehagen
Naar een beter vaderland!

'k Laat in alles Jezus zorgen,
Want zelfs in den stervensnood
Vind ik bij Hem in zijn wonden
Een gerusten zaalgen dood.

't Is Jezus, de geliefde
En eenige Zoon van God,
Wien 's menschen afval griede,
Bewogen met hun lot!
't Is Jezus, Heer der heeren,
De vorst van Israel,
Dien we als den Vader eeren,
En onze Immanuel!

De laatste regelen droeg zij met kracht en klem voor. Toen zij ophield, sprak de zieke Louise:

„Ik kan niet lezen; ik heb veel te weinig school gegaan, om het te leeren.”

„Wat, kunt gij niet in den Bijbel lezen?” vroegde Ruth.

„Neen, ik kan volstrekt niets lezen, ik weet niets van den Bijbel.”

„Dan kan ik u er wel wat uit vertellen,” zeide Ruth, „ik ken zooveel geschiedenissen uit den Bijbel; mejuffrouw Wilson verhaalt ze ons, en menigmaal vertellen wij ze weer aan haar. Ook ken ik een boel teksten en psalmverzen van buiten.”

„Ik houd van geschiedenissen 't meest,” sprak Louise.

„Goed, dan wil ik er u eene verhalen. Laat eens zien, welke zal ik nu nemen? — o Nu weet ik al; ik zal die van 't schaapje vertellen. Er was eens een vroom man, die David heette. Hij was nog lang niet

oud en leefde niet in eene stad zooals wij, maar op heerlijke groene weilanden, op een hoogen berg, waar bloemen en boomen groeien, en vogeltjes zingen. Hij was nog jong, en hij had God lief. Dagelijks bad hij tot hem. Zag hij de lieve schoone sterren aan den hemel te voorschijn komen, dan dacht hij aan Jezus, die boven de sterren in den hemel woont; en hij schreef over God in den Bijbel. Hij leefde alleen op die groote hooge bergen, en God zorgde voor hem. Hij had veel schapen en lammeren, die gras aten. Op die lieve goede dieren paste hij zorgvuldig. Op zekeren dag evenwel kwam er een groote brullende leeuw. Hij liep o zoo zachtjes! — hij maakte volstrekt geen leven en pakte een schaapje met zijne scherpe tanden aan en wilde ijlings weder wegloopen! Doch 't schaapje begon vreeselijk te blaten, en David hoorde het, en David liep zoo gauw, dat de groote leeuw niet meer voort kon. En David greep den grooten leeuw en sloeg hem dood; en hij nam 't schaapje in zijne armen en bracht het weer terug bij zijne moeder! — Vindt ge dat niet eene mooie geschiedenis? Ik weet ook nog, wat mejufvrouw Wilson ons er bij gezegd heeft."

„Wat dan?" vroegde Louise.

„Zij zeide, dat 't juist met Jezus ook zoo is, als de Satan, de brullende leeuw ons poogt mede te sleuren;

komen; maar onze Heiland kan ons in zijn bloed waschen en reinigen."

Toen Ruth op een der laatste fraaie Septemberdagen van de school huiswaarts keerde, zag zij eene arme vrouw op den drempel van een huis zitten. Zij had eene mandvol kleine ruikers van herfstbloemen bij zich. Ruth plaatste zich dicht bij den korf en keek de fraaie bloemen met bewondering aan. Zij wist niet, wat het zegt, in 't voorjaar over de weiden te huppelen, viooltjes en sleutelbloempjes te plukken en in 't bosch vergeet-mij-nietjes en anemonen te zoeken of uit doornhagen wilde rozen te halen. Zij had wel eens een geel bloempje op het gras geplukt, maar dat was ook de eenige flora, die Ruth van nabij kende. Zij stond nu voor de mand en bekeek de ruikers met innig welgevallen. Terwijl zij er nog hare volle aandacht aan wijdde, ging eene moeder met haar dochtertje voorbij.

„o Ma," zeide het kleine meisje, „kijk eens, wat een mooie ruikers!"

„Maar één dubbeltje de ruiker, één dubbeltje!" zeide de koopvrouw, terwijl zij een stuk of twee, drie ruikers aanbood.

maar als wij tot Jezus bidden, zal Hij het niet toelaten. Integendeel Hij zal ons in zijne armen nemen en naar den hemel brengen, als wij sterven, en dáar zullen wij eeuwig gelukkig zijn."

„Zal Hij er mij ook henen brengen?" vroegde Louise.

„Ja gewis, als gij tot Hem bidt."

„Ik weet echter niet, wat men bidden moet," antwoordde 't zieke kind.

„Dan wil ik u mijn gebed leeren," sprak Ruth.

„Luister: o God, Hemelsche Vader! geef mij den Heiligen Geest, opdat Hij mij U leeren kennen en liefhebben. Wasch mij van al mijne zonden in het dierbaar bloed mijns Heilands. Verlos mij van den booze en maak mij geschikt, om met U voor eeuwig in den hemel te leven. Om Jezus' wil, Amen! — Dat is een mijner gebeden, ik wil het u leeren, ik heb het mijn zusje geleerd, dat immers ook niet lezen kan."

De arme Louise beproefde het te leeren, doch zij kon de woorden maar niet onthouden. Nochtans scheen het haar goed te doen, als zij 't uit Ruth's mond hoorde. Eindelijk zeide zij: „Wasch mij van al mijne zonden! Wat is dan toch: zonde?"

„Dat is, als wij kwaad doen," sprak de kleine Ruth, „wij kunnen met ons boos harte niet in den hemel

„Wilt gij ook een ruiker, Johanna?" vroegde de moeder aan haar dochtertje.

„Asjeblieft, mama!"

Ruth kon wel begrijpen, dat dit meisje blijde met haar ruiker moest zijn. Zij zag nog, hoe zij hem aannam, en toen ging de moeder met Johanna verder, terwijl Ruth langzaam naar huis wandelde. Doch nauwelijks had 't meisje de mand met bloemen verlaten, of zij zeide: „Mama, hebt ge 't arme kind, dat zoo begeerig naar de bloemen keek, wel gezien?"

„Jawel, kind, denkt ge, dat zij gaarne ook een ruiker had gehad?"

„o Mama, wilt ge voor haar er ook een koopen?"

„Ik heb geen dubbeltje meer bij mij, anders zou ik 't doen."

Denkt ge, dat zij blijde zou zijn, als ik haar den mijne gaf, mana!"

„Ja, dat geloof ik wel, zij krijgt zeker niet veel bloemen."

„Nu, dan ga ik 't doen! Wil ik haar achterop loopen?" Johanna keerde zich om en zag, dat Ruth langzaam voortging.

„Mama, zij zal spoedig uit 't gezicht wezen!"

Moeder en kind stapten flink aan en haalden Ruth zeer spoedig in. Johanna gaf haar heur ruiker. Ruth werd schaamrood van blijdschap, boog vriendelijk,

dankte en nam de bloempjes aan. In allerijl haastte zij zich nu naar huis.

Eerdad zij de trappen opsteeg, wipte zij even bij Louise in en sprak: „Zie eens, wat een mooie bloemen ik daar heb! Eene dame kocht ze op straat, en haar dochttertje gaf ze aan mij. Ik wil er u ook eene prachtige van geven!” — en Ruth haalde de eenige roos, die in haar ruikertje was, en stak ze in de kleine magere hand van het stervende kind.

„Hoe lekker riekt ze,” zeide Louise, en legde zich op hare harde hoofdpeluw met de roos in de hand. — ’t Was behalve de soep ’t eenige geschenk, dat haar tijdens hare ziekte had verblijd.

„Jezus heeft de bloemen gemaakt,” zeide Ruth, mejuffrouw Wilson heeft ons verteld, dat Jezus al de bloemen op aarde maakt.”

„Dan moet Hij wel goed zijn,” sprak de jeugdige kranke. Toen nam Ruth de andere bloemen en huppelde de trappen op naar hare moeder. Ze werden in een fleschje met water gestoken, en bleiden nog vele dagen.

Ruth bezocht nog dikwijls de zieke Louise, verhaalde haar veel uit den Bijbel en zong haar menig liedje voor. Op een kouden Novemberdag toen Ruth van school kwam, ging de moeder van Louise haar al op straat schreiend te gemoet en sprak: „Hoe blij ben ik,

dat ik u zie! Ik meende u al te moeten halen, mijn lieve kind gaat sterven en vraagt gedurig naar u!”

Ruth kwam bij het bed, en de uitgeteerde Louise zeide: „Lieve Ruth, hoe gelukkig ben ik! Ik heb u zeer lief en wilde u vragen, of ge mij dat lied nog eens wilt voorzingen:

’k Laat in alles Jezus zorgen,
Want zelfs in den stervensnood
Vind ik bij Hem

Ruth zong het zoo goed zij kon, met tranen in de oogen. „Zing het nog eens zóó, als toen gij uw broertje in slaap wiegeldet,” sprak ’t stervende kind. Nog tweemaal hief zij ’t zelfde lied aan, en toen zij ophield, waren Louises oogen gesloten. Zij sloeg ze nog even open en fluisterde zacht en afgebroken: „Ik ga naar Jezus.”

Weder sluimerde Louise in, maar nu voor eeuwig! Ruth beweende hare kleine vriendin en miste haar zeer. Van nu af, kwam Ruth de ongelukkige moeder troosten: ook haar, die zelve niet lezen kon, leerde zij den Bijbel kennen.

Alzoo werd Ruth ook een zegen voor de kinderlooze weduwe.

Wageningsche Boek- en Muziekdrukkerij.

Prijs 5 Cents, 100 Ex. f 4.

WAGEN. BOEK- EN MUZIEKDrukkerij.